

Дамян Дамянов

Първият

Преди съвсем да се е вдигнал мракът,
Градът сънлив, с прозорци още сини,
В съня си пръв го чува като мине –
Като тесли обувката му тракат.
А бялата му риза смята здрача.
И над света от нея виделее,
Една звезда последна още грее.
И той на нея ризата закача
Като на златен гвоздей... И започва
Пак вечната позната въртележка
От мъртъв зид и от ръце човешки,
От дъх човешки и от мъртви плочи.
Тай – всеки ден. Във сняг. Във кал. Във жега.
Къде са й началото и краят?
Туй само дланите и хоросанът знаят.
И ризата, издигаща се с него.
И той – със нея... Цял живот със нея...
Дорде от най-високия си покрив
Подобно знаме, от потта му мокро,
Победно над земята я развее...
А вечер пак обувката му тракат.
И ризата му, вяла се над всичко
И всичко построила, пак повлича
Със белия си топъл вятър мрака...

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8046>]